

Джим Бъчър „Фурията на академа“

Тави надникна зад ъгъла на спалните помещения на момчетата в централния двор на Академията и каза на застаналия наблизно юноша:

– Отново си направил онази физиономия.

Ерен Патроний Вилий, юноша, висок едва малко над пет фута, слаб, блед и тъмноок, се зае да оправя подгъвите на робата си и на сивото си академско наметало.

– Каква физиономия?

Тави се отдръпна от ъгъла и опъна лениво униформата си.

Имаше чувството, че колкото и да се опитва да преправя дрехите си, тялото му винаги ще го изпреварва. Робата му беше твърде тясна в раменете и на гърдите, а подгъвите на ръкавите дори не се доближаваха до китките му.

– Знаеш, Ерен. Физиономията, която правиш, когато се готвиш да дадеш съвет на някого.

– Всъщност правя тази физиономия, когато се готвя да дам съвет на някого, за когото съм сигурен, че няма да ме послуша. – Ерен също надникна зад ъгъла и каза: – Тави, те всички са там. По-добре да си тръгнем. Има само един път до столовата. Ще ни видят.

– Не са всичките – настоя Тави. – Близнаците ги няма.

– Наистина. Само Бренсис, Ренцо и Вариен са там. Всеки от тях може сам да съдере кожата и на двама ни закуп.

– Може да не им е толкова лесно, колкото очакват – рече Тави.

По-дребното момче въздъхна.

– Тави, въпрос единствено на време е да наранят някого. Може би лошо.

– Няма да посмеят – каза Тави.

– Те са граждани, Тави. А ние не сме. Толкова е просто.

– Не е толкова просто.

– Не внимаваш ли в часовете по история? – възрази Ерен. – Естествено, че е толкова просто. Ще кажат, че е било нещастен случай и че ужасно съжаляват. И то при положение че произшествието изобщо стигне до съда. Съдията ще ги накара да платят обезщетение на родителите ти. А междуременно ти ще си останал без очи или без крак.

Тави стисна зъби и тръгна към ъгъла.

– Няма да пропусна закуската. Бях в Цитаделата цяла нощ, той ме накара да изкача на бегом десетина пъти проклетото стълбище и ако още веднъж пропусна ядене, ще полудея.

Ерен го хвана за ръката. Носеше около врата си шнурче с три мъниста – бяло, синьо и зелено, легнали върху гърдите му. Броят на мънистата показваше, че според преподавателите в Академията Ерен няма почти никакви способности в призоваването на фурии. Естествено, мънистата на Ерен бяха с три повече от тези на Тави.

Ерен погледна Тави в очите и изрече тихо:

– Ако отидеш там сам, ще означава, че вече си полудял. Моля те, изчакай още няколко минути.

Точно в този момент прозвуча третата утринна камбана, три продължителни удара. Тави се намръщи, загледан в кулата на камбанарията.

– Последната камбана. Ако не отидем веднага, няма да имаме време да се нахраним. Ако уцелим момента, можем да минем покрай тях точно когато някой друг излиза. Може да не ни видят.

– Не разбирам къде може да се е дянал Макс – каза Ерен.

Тави отново се огледа.

– Не знам. Тръгнах за двореца точно преди вечерния час, а сутринта леглото му имаше вид като че ли не е спано в него.

– Пак е бил навън цяла нощ – промърмори Ерен. – Не знам как смята да си взема изпитите, ако продължава по този начин. Дори аз няма да мога да му помогна.

– Нали го знаеш какъв е Макс – отбеляза Тави. – Не е много по планирането на бъдещето. – Коремът на юношата се сви от глад и изкъркори. – Край – каза той. – Трябва да тръгваме. Идваш ли с мен, или не?

Ерен прехапа устни и поклати глава.

– Не съм чак толкова гладен. Ще се видим в час, нали?

Тави почувства разочарование, но потупа Ерен по ръката. Разбираше нежеланието на по-дребното момче да влиза в конфронтация. Ерен беше израснал в спокойния дом на родителите си, сред книги и бюра, където се бяха развили силната му памет и математическите му способности за сметка на уменията за призоваване на фурии. Преди да дойде в Академията, той не се беше сблъсквал със студената дребнава жестокост, с която младите призователи на фурии се отнасяха към лишените от тази дарба свои връстници.

За разлика от него Тави се беше сблъсквал с този проблем през целия си живот.

– Ще се видим в час – отвърна той.

Ерен оправи шнурчето на врата си с изцапаните си с мастило пръсти.

– Сигурен ли си?

– Не се притеснявай. Всичко ще бъде наред.

С тези думи Тави зави зад ъгъла и тръгна през двора към столовата.

След няколко секунди дочу шума от тичане и запъхтеният Ерен се озова до него. Изглеждаше изнервен, но непоколебим.

– Трябва да ям повече – каза той. – Така ще израсна повече.

Тави се усмихна и двамата тръгнаха през двора един до друг.

Пролетната слънчева светлина, по-топла от планинския въздух около столицата на Алера, обливаше територията на Академията. Дворът на учебното заведение представляваше градина с пишна растителност и криволичещи алеи от гладък бял камък. Ранните пролетни цветя бяха заобиколени от зелена трева, израснала от почвата след зимния мраз; цветовете им, сини и червени, разкрсяваха двора. Учениците, насядали по пейките, разговаряха, четяха и похапваха, всичките облечени в сивите си униформени роби и туники. Птичетата се къпеха в слънчевата светлина, накацали на стрехите на постройките по краищата на двора, на моменти се стрелваха надолу, за да клъвнат някое от насекомите, изпъзели от укритията си и събрали се около трохите, отронени от безгрижните академи.

Спокойно, прелестно място, незасегнато от всичко онова, което се случваше в могъщата столица на Алера.

Тави го мразеше.

Бренсис Калар-младши и приятелчетата му бяха застанали на обичайното си място до фонтана, точно при входа на столовата. Само един поглед към водача на тайфата беше достатъчен на Тави, за да му се развали настроението. Бренсис беше висок и красив младеж с царствени маниери и тясно лице. Носеше косата си на дълги къдрици – според упадъчната мода в южните градове, особено в родния му Калар. Академската му роба беше от най-фин плат, скроена специално за него и украсена с нишки от чисто злато. На шнурчето върху гърдите му вместо мъниста от евтино стъкло блестяха полускъпоценни камъни във всичките шест цвята, символизиращи различните видове фурии: червено, синьо, зелено, кафяво, бяло и сребърно.

Когато Тави и Ерен се приближиха към фонтана, групата ученици от Парция, чиито златистокафяви кожи блестяха в лъчите на утринното слънце, тъкмо минаваха между

тях и побойниците. Тави ускори крачка. Трябваше да останат незабелязани само още няколко ярда.

Не им провървя. Бренсис стана от мястото си на ръба на фонтана и устните му се изкривиха в широка и радостна усмивка.

– Я виж ти! – възкликна той. – Малкият писар и уродливият му домашен любимец са излезли да се разходят. Не съм сигурен дали изрода ще го пуснат в столовата, ако не му сложиш нашийник, писарче.

Тави дори не погледна към Бренсис и продължи напред, без да намалява темпото. Имаше шанс, ако просто се направи, че не забелязва Бренсис, онзи да го остави на мира. Обаче Ерен се спря и изгледа кръвнишки Бренсис. Облиза устни и изрече твърдо: – Той не е изрод.

Бренсис се приближи. Усмивката му стана още по-широка.

– Разбира се, че е изрод, писарче. Домашната маймунка на Първия лорд. Научил е някои номера и сега Гай иска да покаже на всички колко добре е дресиран.

– Ерен, да вървим – подкани приятеля си Тави.

Внезапно очите на Ерен припламнаха, а долната му устна започна да трепери. Но той вирна брадичка, без да отмества поглед от Бренсис.

– Т-той не е изрод – настоя Ерен.

– Лъжец ли ме наричаш, писарче? – попита Бренсис. Усмивката му стана злобна и той започна да свива и изпъва пръсти. – Аз си мислех, че си се научил да показваш уважение към по-големите...

Тави стисна зъби разстроено. Не беше честно идиоти като Бренсис с такава лекота да демонстрират силата си, а свестни хора като Ерен постоянно да си патят. Явно Бренсис не смяташе да ги пусне просто така до столовата.

Тави погледна към Ерен и поклати глава. Чувстваше се отговорен за него – приятелят му изобщо нямаше да е тук, ако не го беше последвал. Обърна се към Бренсис и каза:

– Бренсис, моля те, остави ни на мира. Искаме само да закусим.

Бренсис допря ръка до ухото си и направи израз на престорено учудване.

– Чухте ли нещо? Вариен, ти чу ли?

Един от двамата лакеи на Бренсис, седящи зад него, се изправи и се приближи. Вариен беше среден на ръст и широкоплещест.

Робата му не беше ушита от толкова хубав плат като Бренсисовата, макар и да бе по-добра от тази на Тави. Излишните тлъстини придаваха на лицето му сприхаво, заядливо изражение, а неговите светли, тънки като на дете коси изглеждаха твърде изтощени в сравнение с къдриците на Бренсис. Шнурчето му беше украсено с няколко бели и зелени мъниста, които въобще не бяха в хармония с мътните му светлокафяви очи.

– Май чух да пици плъх.

– Възможно е – изрече Бренсис със сериозен вид. – Е, писарче, какво предпочиташ – земя или вода?

Ерен преглътна с усилие и отстъпи назад.

– Чакайте. Не търся неприятности.

Бренсис, присвил очи, пристъпи към дребното момче и го сграбчи за академската униформа.

– Земя или вода, жалко свинче!

– Земя, милорд – намеси се Вариен и очите му проблеснаха лошо. – Закопай го до шията в земята и нека умната му глава се попече малко на слънце.

– Пусни ме! – възкликна Ерен.

В гласа му се появиха нотки на паника.

– Земя да бъде – каза Бренсис и посочи с едната си ръка към земята и пръстта се надигна и потрепери.

За момент не се случи нищо, после пръстта се размърда и омекна, започнаха да се надигат мехури, породени от съвместното призоваване на земя и вода, разнесе се бълбукане.

Тави се огледа, търсейки помощ, но тя нямаше откъде да дойде. Наблизо не се забелязваше някой от учителите, а от учениците никой освен Макс не се осмеляваше да се противопостави на Бренсис при опитите му да се забавлява за нечия чужда сметка.

– Почакай! – извика Ерен. – Моля те, нямам други обувки!

– Чудесно – каза Бренсис. – Явно на твоето семейство ще му се наложи да спестява пари още едно поколение, преди да изпрати още някого тук.

Тави осъзна, че трябва да отвлече вниманието на Бренсис от Ерен, но не може да измисли нищо по-добро от това, да се наведе, да загребе шепа кал и да я захвърли в очите на по-големия ученик.

Младият Калар ахна от изненада, когато калта плъсна върху лицето му. Избърса я и се вторачи изумено в мръсните си пръсти.

Учениците, наблюдаващи сцената, прихнаха, но когато Бренсис се обърна към тях, отместиха погледи и прикриха усмивките си с ръце. Бренсис изгледа Тави намръщено, с гняв в очите.

– Да вървим, Ерен – каза Тави и побутна приятеля си в посока на столовата.

Ерен се препъна, но после хукна към вратата. Тави понечи да го последва, без да обръща гръб на Бренсис.

– Ти! – изръмжа Бренсис. – Как смееш!

– Стига, Бренсис – каза Тави. – Ерен не ти е направил нищо лошо.

– Тави! – изсъска Ерен предупредително.

Тави усети нечие присъствие зад гърба си и се приведе. Отскочи встрани – тъкмо навреме, за да избегне удара на Ренцо, вторият приятел на Бренсис.

Ренцо беше просто огромен. И на височина, и на ширина.

Имаше тъмни коси, едва набола брада и дребни очички върху ъгловатото лице. Академската му туника беше ушита от обикновен плат, но размерите ѝ бяха такива, че сигурно струваше двойно по-скъпо от онези на останалите ученици. На шнура му имаше само кафяви мъниста – но страшно много на брой. Той пристъпи отново към Тави и запрата огромния си юмрук напред.

Тави успя да избегне и този удар и извика:

– Ерен, намери маестро Гал!

Ерен нададе тревожен вик, Тави погледна през рамо и видя, че Вариен е хванал малкия писар за раменете и го стиска болезнено.

Объркан, Тави не успя да избегне следващата атака на Ренцо, който го сграбчи безмълвно и без никакви церемонии го запрата във фонтана.

Тави плъсна във водата и шокът от студа му изкара въздуха. За миг размаха крака, опитвайки се да се отгласне от дъното, и се озова седнал в дълбоката два фута вода на фонтана. Започна да плюе.

Бренсис стоеше до фонтана и калта капеше от бузите върху разкошните му дрехи. Върху красивото му лице се изписа гняв. Той вдигна едната си ръка и направи муден жест с китката си.

Водата около Тави се разбушува сякаш по своя собствена воля. От повърхността ѝ се надигнаха пара и изгаряща горещина. Тави се задъха и вдигна едната си ръка, за да предпази очите си, докато се опираше с другата в дъното. Горещината изчезна толкова внезапно, колкото се беше появила.

Изведнъж Тави осъзна, че е напълно неспособен да се движи. Той се огледа и видя, че облакът от пара се е разсеял, а водата във фонтана се е превърнала в неподвижна ледена

маса. Миг по-късно през кожата му започна да нахлува студ и той се опита да си поеме дъх.

– К-как? – измънка той, гледайки в Бренсис. – Как го направи?

– Чрез призоваването на фурии, изрод – отвърна Бренсис. – В края на краищата призоваването на огън е всичко, което е нужно за създаването на горещина. Просто извадих от водата цялата топлина. Разбира се, това е нов, напредничав метод. Не че очаквам да разбереш как действа.

Тави огледа двора. Вариен продължаваше да стиска болезнено Ерен, който надаваше накъсани стонове. Повечето ученици, свидетели на произшествието, си бяха тръгнали. От останалите няколко души никой не гледаше към фонтана, всички изведнъж се бяха заинтересували от книгите си, закуските си или от покривите на сградите из двора на Академията.

Тави започваше да усеща студа като болезнено впити в него зъби. Ръцете и краката му пулсираха мъчително и му ставаше все по-трудно да диша. Обзе го страх, сърцето му се разтуптя.

– Бренсис – започна Тави, – не прави това. – Преподавателите...

– Тях не ги е грижа за теб, изрод. – Бренсис наблюдаваше Тави спокойно, преценяващо.

– Аз съм най-големият син на Върховен лорд. А ти си никой. Ти си нищо. Нима не си го разбрал досега?